

talt, og som ere virkelig sagkyndige, er Hesteavl en af de senere Aar i Fremgang. En Tid har den været i Tilbagegang paa Grund af nogle forrhytke Bdeer, der udgik fra Stutteriet og fra andre Steder, hvilke nær havde spoleret Landets Hesteavl — det troer jeg var den almindelige Mening blandt Landboerne —; men dette er ganske vist ikke længer Tilfældet, og det Hvieste, man kan sige, er vel, hvad der saar nænsomt og varsomt blev fremsat af den ærede Underrigsminister. Naar Sagens historiske Gang stiller sig saaledes, at man fandt det tvivlsomt, om man vilde beholde Stutteriet, men sagde: Der kan mulig komme noget Godt ud deraf, lad os derfor prøve det, og naar man da har havt det først i 10 Aar og derpaa i 3 Aar til, saa er dette en lang Tid; det er vel al den Tid, man kunde forlange til at experimentere i, naar man overhovedet kunde bringe Noget ud deraf. Der er eet Punkt, som er det afgjørende for mig med Hensyn til, hvorledes jeg skal stemme i den foreliggende Sag, og det er, at endnu ikke Noget har kunnet paavise, hvorfra man skal faae Redskaber til at forbedre Stutteriet med, endfise til at bringe det i Flor. Jeg vil ikke tale om Føllene, men selv om man paa Stutteriet har faaet Plage og enkelte Hingste, der ere brugelige, hvad have de da kostet? Man skal huske paa, at det er Hingstene, hvorom der er Tale, og som man skal lægge sig efter; Hopperne og alt det Andet er det Underordnede. Det er godt nok at sige, at vi kunne gaae til andre store Stutterier og see at skaffe os Hingste deraf, men hvad saadanne Dyr der koste, vil langt overstige vore Kræfter. Naar vi see de enkelte gode Dyr paa Stutteriet og spørge, hvad de have kostet, maa det Svar ligge Enhver paa rede Haand: Omtrent 20,000 Rb. aarlig i 13 Aar, altsaa 260,000 Rb., hvortil komme Renter; jeg tager ikke Rentens Rente med. Hvor i al Verden skulle vi gaae hen for at kjøbe Hingste? Man kan søge efter arabiske Hingste lige indtil ned i Orkenen i Arabien, men man faaer dem ikke, fordi man ikke kan betale dem. Nu har man

vel for nogle Aar siden prøbet paa i Stutteriet ved Frederiksborg at indføre de saakaldte AnapstrupsHINGSTE, men det er soleklart, at man ikke derved har kunnet opnåe Nølebet. Det, hvorom det egentlig dreier sig, er, at de Folk, der staae i Spidsen for denne Institution, og hos hvem man maa forudsætte den største Sagkundskab, ikke ere istand til at paavise, hvorfra man skal hente Betingelserne for at faae et godt Stamtutteri, men kunne de ikke paavise dette, kunne de heller ikke bevise, at vi bør beholde Stutteriet, og vi kunne spare dem Bevist for, at Stutteriet har gavnet Hesteavl. Jeg er enig med det ærede Medlem for Rjøbenhavn's Ake Valgkreds (Fenger) i, at skal der være Tale om nogen Beviisførelse og nogen Underfølgelse, maa det være en saadan, hvoraf det tydelig og klart fremgaaer og bliver beviist, at vi kunne skaffe Betingelserne tilstede for et godt Stutteri; men det kunne vi sikkerlig ikke, og derfor maa jeg efter min Overbeviisning stemme for Lovforslaget.

Fenger: Jeg skal ogsaa stemme for Sagens videre Fremme; det har ikke været min Mening at ville modsætte mig denne, men jeg maa dog tillade mig med Hensyn til den ærede sidste Talers Bemærkninger at tilføje Følgende. Det er ganske rigtigt, som han sagde, at det, som Hovedspørgsmaalet dreier sig om, er at skaffe Betingelserne tilstede for et godt Stutteri, og det er ogsaa min Mening, at det er egentlig det, hvorom Spørgsmaalet dreier sig paa Rigsdagen i dette Tilfælde; men jeg adskiller mig i væsentlig Grad fra ham deri, at han troer, at man skal kunne gjøre det ved at skaffe arabiske Heste eller i det Hele taget indskaffe en fremmed Stamme, hvormed man oprifter Stutteriet, hvormod dette aldrig har været min Mening. De særegne Egenskaber, som Hestene have faaet ved Frederiksborg Stutteri, kunne de ingenlunde væsentlig talke fremmed Afstamning for, men derimod den Pleie og Røgt, den Dressur og Dvelfe, de igjennem Aarhundreder have faaet. Nu er